

Gyöngyvirág és jégvirág

„Ígértem sok mindent, de nem tudom mindet beteljesíteni. Esküszöm nem hazudtam. Neked sosem hazudnék. Ígértem, hogy fogom a kezedet, és hogy fogni fogom örökre. De most el kell hogy engedjem.

Nem tart minden örökké. Én is csak egy ember vagyok, akkor is, ha a szemedben több voltam. Nem vagyok isten, nem vagyok örökkévaló. Hagytam, hogy minden erőddel kapaszkodj belém, hogy erősebbé váljál, erősebbé, mint ami valaha voltál. Oda akartam neked adni mindent, önmagamat, az erőmet, a lényemet. Mindennél jobban akartam, hogy újjászülessél, hogy új forrásokból építkezhessél. És már tudom, hogy sikerrel jártam. Látva azt, amit eddig elértél, tudom, hogy semmi sem volt hiábavaló. Már elég erőssé váltál. Most még egyszer utoljára szeretném kérni, hogy légy erős.

A tél hamarosan véget ér. A hó elolvad, a jég megtörik, a dér elhalványul az ablaküvegről. Én vele halványulok el.

Emlékszel a gyöngyvirágra, amit ültettünk? Ahogy lassan elvirágzott, az apró márvány gyöngyei lehullottak, hónapok múlva pedig már betemette a hó. Olyan nehéz elhinni, hogy hiába vette körbe a fagy, színezte a dér fakóvá az egykor élénk leveleit, hiába vált a vastag hótakaró a sírhalmává, újra ki fog nyílni és ugyanúgy virágot fog bontani egy májusi napon. Bárcsak én is virág lehetnék. Áttelelnék, majd tavasszal újjáélednék és ugyanolyan étellel teli lennék, mint előtte voltam. Érted nyithatnám a szirmaimat, téged várhatnádak rendületlenül a kertben és te tudnád, hogy mindig ott leszek. Ha leszakítanál, addig virágoznék neked, amíg tudok, majd kiszáradnék, de holtomban is ott lennék veled, más formában, de ugyanolyan szépen. Bárcsak én lehetnék a te gyöngyvirágod.

De nem lehetek. Én csak a jégvirágod lehetek, ami hajnalban az ablakodon vár, de a Nap első sugaraival búcsút mond. A jégvirágod, ami nem virágzik tovább, amint eljön a természet újjáéledésének ideje.

Én már nem leszek, mire a gyöngyvirágunk kivirágzik. Én már nem leszek, mikor a fű élénkzölddé válik. Már nem láthatom a fák új rügyeit, nem állok majd ott villanydrótok alatt, ahova a fecskék újra visszatérnek oda, ahonnan ősszel elszálltak. Én elmegyek a dérral, elolvadok a jéggel, véget érek a téllel.

Amíg el nem olvad a hó, ígérem, itt leszek veled. De amint a hó csobogó patakká olvad, kérlek, hagyjál magamra. Fogtam a kezedet, amíg tudtam, most a te feladatod, hogy engedd el. Fogtalak, amíg bírtalak, utolsó erőmmel tartottalak, de nem vagyok örök. A kéz, amit fogsz, a váll, amin támaszkodsz, nem több mint egy jégvirág. Csak őrzöm az ablak üvegét, óvom az éjszakától, de amint a Nap feljön, tudom, hogy itt az időm elmenni. Már nem az újhold fénytelen éjszakájában kell élned, felkelt már érted a Nap, és végre te is láthatod, hogy mennyi minden szebb dolog van egy magányos jégvirágnál.

Bár lehettem volna a gyöngyvirágod.

Tudom, hogy mélyen legbelül te is tudtad, hogy csak ennyi vagyok. Ezért tudom, hogy ahhoz is elég erős leszel, hogy elengedd a kezem. Mert hamarosan eljön a tavasz.

De ígérem, hogy teljesen sosem foglak itt hagyni. Én nem tudok újjáéledni a természettel, nem láthatom már, ahogy a meleg felébreszti a mélyen alvó, halott-szürke környezetet, ahogy kirügyeznek a fák, visszaszállnak a fecskék a drótra és kinyílik a gyöngyvirág. Kérlek lásd mindezt helyettem is. Lásd helyettem a tavaszt.

Ha a kezedet már nem is foghatom, de ott leszek veled. A támaszod már nem lehetek, de én lehetek a természet. Lehetek az, aki akartam, de nem tudtam lenni.

Megígérem. Ott leszek a rügyekben, én leszek az újonnan kinőtt levél. Amikor a fűzfa susogását hallod, akkor valójában az én, neked szóló imáim hallatszanak. Amikor látod, hogy szállnak a fecskék az égen és leszállnak a cseréptetőre, tudd, hogy az egyik én leszek. A madárcsicsergésben hallani fogod a neked szóló énekem. Dalolj a madarakkal együtt, hogy újra együtt énekelhessünk. Ott leszek majd a feldagadt folyóban, amit elárasztott az olvadt hó.

A csobogó vízben én suttogok majd hozzád. Amikor kinyílik a gyöngyvirágunk, a fehér szirmai az én, érted ejtett könnyeim lesznek. Mert nem foghatom többé a kezéd.

De tudom, hogy te ott leszel és látni fogod. Ígérem, hogy engem is látni fogsz, ezért kérek, halld meg a hangom. Ha fogni már hiába próbálsz, ha testem már nem lesz más csak hamu, ami könnyedén tovaszáll a széllel, máshol keress. Keress a rügyben, a fűzfában, a fecskében, a vízben és a gyöngyvirágban. Akkor már több leszek, mint jégvirág. Akkor már engem is felkelt a Nap és nem búcsúzok el tőle.

Egy nap a tél véget ér. Amint a hó vízzé válik, hamuvá válok én is. A vízzel kevert hamvaimmal majd fess magadnak egy szebb jövőt, amelyben örökké fogok élni.”

A hajnali Nap első sugarai beszöktek a szürke szobába. A dérral színezett ablaküvegen át, az olvadó hó alól kibújt az első hóvirág. Egy gyűrött, foltos papír elázva hevert a virágágyások között. Egy levél a Jégvirágtól.